

Samojedhunden

Dommerkompendium
for FCI-dommere

Gruppe 5
Rasenummer 212

Forord

Samojedhunden er en polar brukshund som brukes hovedsakelig for friluftslivsaktiviteter som blant annet sledekjøring og lange turer, gjerne med kløv. Alt i alt en fysisk og mentalt aktiv familiehund. Egenskapene som gjør samojeden til en fantastisk brukshund er beskrevet i rasens FCI-standard. Standarden tar sikte på å bevare samojeden som en sterk, vennlig, seig og modig brukshund. Den fokuserer derfor på en egnet helhet for en polar brukshund med effektive bevegelser, riktig pelskvalitet som tåler svært lave temperaturer og andre viktige rasedetaljer.

Nordisk Kennelunion har et felles ansvar overfor alle land som er medlemmer av FCI når det gjelder rasestandarden for samojedhunden. Dette dommerkompendiet er strukturert rundt FCI-standard og inkluderer kommentarer og merknader fra en gruppe raseeksperter. Det er tenkt brukt til utdanningen av dommerelever og som informasjon til nye og erfarne dommere som ønsker en oppfriskning i tolkningen av rasestandarden.

Eksteriørdommerne som har skrevet teksten og som er ansvarlige for innholdet er: Eivind Mjærum, som har drevet oppdrett av samojedhund under kennelnavnet Mjærumhøgda, og har brukt rasen aktivt til friluftsliv siden 1967. Han ble autorisert som dommer i 1984. Mjærum er mentordommer på samojedhund i NKK.

Tuula Pratt har vært involvert i rasen siden 1967. Hun eier kennel Humoresque, og har vært eksteriørdommer siden 1991, samt er mentordommer på samojedhund i den finske kennelklubben.

Matti Tuominen har vokst opp med samojedhunder og fikk sin aller første samojedhund av sin tante som har hatt kennel siden 60-tallet. Han avlet sitt første kull i 1980, og alle kullene hans er født under kennelnavnet Kuuran. Han fikk senere dommergodkjenning og da først på samojedhund. Gjennom årene har han vært aktiv og medvirkende til mange ulike oppgaver i den finske Samojedklubben og den finske kennelklubben.

Katja Korhonen fikk sitt første møte med rasen i 1985 da familien hennes fikk en samojedhund. Hun startet arbeidet som oppdretter under kennelnavnet Schatzave i 1993. I 2007 fikk hun dommerlisens på samojedhund og har dømt rasen siden.

I tillegg til ekspertdommerne har prosjektgruppen bestått av:

Gro Moe-Gumø - prosjektkoordinering

Tone-Lise Vilje - layout og design

Ida Skadberg – redigering og oversettelse

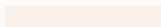
Bildematerialet er samlet inn fra flere av de mest internasjonalt anerkjente oppdretterne og eksteriørdommerne. Vi takker for velviljen og for engasjementet vi har møtt fra samojedhundentusiaster gjennom hele prosessen både lokalt, nasjonalt og globalt.

Vi håper at dommerkompendiet vil være til nytte og tjene som veiledning for dommere, og at egenskapene til samojedhunden som polar brukshund vil bli vektlagt når rasens eksteriør blir bedømt.

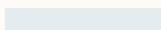

Innhold

Forord	
Historikk	5
Adferd og temperament	8
Helhetsinntrykk	9
Proporsjoner	10
Hode og detaljer	11
Hals, kropp, hale og lemmer	15
Bevegelser	17
Størrelse	18
Pels og farge	19
Vedlegg	21

Beskrivelse FCI-standard

Kommentarer fra eksteriørdommerne

Feil

Alvorlige feil

Diskvalifiserende feil

Historikk

Navnet samojed skriver seg fra samojedstammene i Nord-Russland og Sibir.

FCI-standard:

I de sydlige deler av området brukte de hvite, sorte og brune flerfargede hunder som reindrivere, mens i nord var hundene helt hvite, hadde et mildt temperament og ble brukt som jakt og trekkhunder. De levde sammen med eierne, sov sammen med dem innendørs, og ble brukt som varmekilde. Den britiske zoologen Ernest Kilburn Scott tilbrakte tre måneder blant samojedstammer i 1889. Da han kom tilbake til England hadde han med seg en brun hannvalp som ble kalt "Sabarka". Senere importerte han en kremfarget tisper kalt "Whitey Petchora" fra vestsiden av Uralfjellene og en snøhvit hannhund kalt "Musti" fra Sibir. Disse få hundene og de som ble tatt med tilbake av polfarere danner stammen for den vestlige samojedhunden. Den første rasestandarden ble skrevet i England i 1909.

Kommentarer:

Samojedens historie i den vestlige verden er beskrevet i flere engelske publikasjoner, hovedsakelig gjennom verkene til Ernest Kilburn Scott. Disse er viktige, veldokumenterte og korrekte, men det er fortsatt mange flere ting å merke seg. En av grunnene til hvorfor de nordiske landene er ansvarlig for rasens FCI-standard er Nordens geografiske nærhet og delte grenser med Russland. Dessuten har vi kunnskap om å bruke hundene til det de ble avlet for. Grensene mellom Russland-Finland og Sverige-Norge var mer eller mindre åpne til 1917, så det var kontakt mellom Samojedene, Ostjaks og Lapplendere. Kolahalvøya og Karelia var også viktige områder for utveksling av hunderelatert materiale og informasjon. Dette skjedde i århundrer.

Lenge før vi begynte å beskrive spesifikke raser, hadde mennesker brukshunder til jakt, transport og vakthold. Det var mange grupper av samojedfolk og ostjaker, og mest kjent for sin innflytelse på samojedhundene var Nenets-samojedfolk. De bodde hovedsakelig i Russland langs elvene Ob og Yenisei, og på Yamal-halvøya. Før dagens moderne kommunikasjon og infrastruktur var pomorhandel og skipshandel viktig med blant annet tømmer og tørrfisk. Handelen gikk mellom nordvest for Sibir, Norge, Danmark, England og resten av Europa. Hunder var ofte om bord og ble noen ganger etterlatt, som delvis forklarer hvordan rasen etablerte seg i ulike deler av verden.

En annen del av forklaringen var bruken av hunder til å transportere gods og utstyr av arktiske eventyrere og polfarere. Kalde og tøffe forhold innebar å bruke hunder som hadde styrke, utholdenhet og fysiske egenskaper som var godt egnet for disse klimaene. Mange kjente oppdagelsesreisende brukte samojedhunder og tok med seg noen hjem etter ekspedisjoner. Det er også noen få personer som bør nevnes da de har spilt sentrale roller i rasens utvikling i nordiske land. En av disse personene var Alexander Tronheim, en mann fra Sibir, som samlet inn mellom 300 og 400 hunder for oppdagere og deres ekspedisjoner i Arktis og Antarktis. Mange

av disse hundene dro tilbake med oppdagelsesreisende og ble svært viktig for videre avl og rasens utvikling.

En annen mann, en svenske ved navn Eugene Hemberg, reiste mye til Sibir og han laget sin egen beskrivelse (standard) for ostjakhunden/samojedhunden i 1889, som faktisk ikke er så langt fra dagens standard. Den svenske kennelklubben laget den første standarden for Ostjakhund samtidig som den engelske kennelklubben laget den første rasestandarden. De andre nordiske landene tilpasset standarden fra SKKs standard, som også beskriver den genetiske sammenhengen som ligger til grunn for argumentet at ostjakhunden/samojedhunden burde dele rasestandard med den svenske lapphunden.

Til slutt er det verdt å nevne Kaare Pedersen. En mann fra Norge og grunnleggeren av Kennel Ibur. Han fikk sin første samojedhund i 1946. Deretter reiste han for å lære mer om rasen og om hva som trengtes for å hjelpe dens videre utvikling. Pedersen importerte og eksporterte hunder som ble medvirkende til rasens videre utvikling i de nordiske landene.

Samojedhunden ble brukt til jakt, transport, og som voktere mot ville dyr lenge før den ble brukt til gjeting av reinsdyr og til trekk.

Fridtjof Nansen på den første Fram-ekspedisjonen i 1893. Polare ekspedisjoner gjorde rasen kjent over hele verden. På dette bildet ser vi at hundene har ulike farger. Disse ostjakhundene har blitt en del av den samojedhunden vi kjenner i dag.

Hunder fra Fridtjof Nansens Kjabarova-ekspedisjon i 1893. Rasens utseende og type har blitt ivaretatt selv etter 130 år.

Fra Nasjonalmuseet: Roald Amundsen med samojedhunder på en ekspedisjon til Nordpolen. Alle disse hundene ble med tilbake til Norge.

Bilde tatt av Mona Selbach i 1969 av Kaare Pedersen. Hans avlsarbeid gjennom Kennel Ibur betydde mye for rasen i alle nordiske land etter krigen.

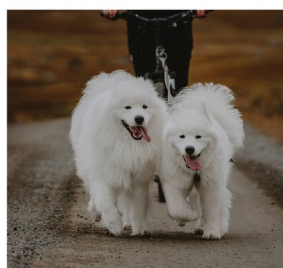
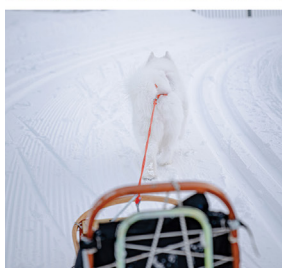
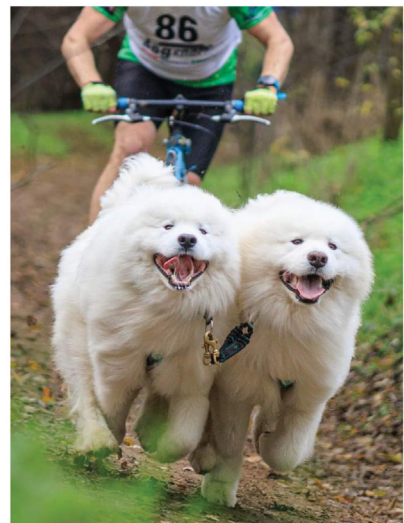
Samoyede Travelers Moving by Sledge.

Circa mid- 1700s'

Bilde til venstre er av en av de originale importene fra 1894. Bilde til høyre fra 2010. Det er tydelig at samojedhunden slik vi kjenner den i dag ikke har endret seg så mye siden den fikk sin egen rasestandard.

Adferd og temperament

FCI-standard:

Vennlig, åpen, oppmerksom og livlig. Svakt utviklet jaktlyst. Aldri sky eller aggressiv. Meget sosial og kan ikke brukes som vakthund.

Kommentarer:

Samojedhunden er kjent for sitt åpne og vennlige temperament, en egenskap som er høyt verdsatt og viktig å bevare i rasen.

Samojedhunder levde historisk sett i tett sameksistens med mennesker, noe som formet deres oppførsel og temperament. Samojedhunden er en observant hund som uttrykker seg ved bjeffing. Sporadiske bjeff og vokalisering i utstillingsringen bør ikke være grunn til trekk. Konstant eller forstyrrende bjeffing er ikke ønskelig. En aggressiv eller sky hund egner seg ikke som brukshund. Aggressiv oppførsel mot andre hunder i ringen bør derfor slås ned på. Standarden undervurderer rasens jaktinstinkt. Historisk sett har de blitt brukt til jakt, og selv om de ikke brukes aktivt til dette i dag er det fremdeles individer med sterkt jaktinstinkt. De var jakt- og sledehunder lenge før de var gjeterhunder.

'Kan ikke brukes som vakthund' – dette avhenger av hva som menes med vakthund. Historisk sett levde samojedfolket og hunder sammen i små grupper hvor en av hundenes oppgaver var å varsle ved å bjeffe hvis noe uvanlig skjedde.

- Reservert
- Aggressiv eller veldig sky
- En hund som viser alvorlige fysiske eller adferdsmessige avvik

Helhetsinntrykk

FCI - standard:

Middels stor, elegant, hvit arktisk spisshund. Dens vesen gir inntrykk av styrke, utholdenhet, sjarme, smidighet, verdighet og selvsikkerhet. Øynenes form og plassering og de opptrukne munnviker gir det typiske uttrykket, det såkalte «samojedsmilet». Tydelig kjønnspreg.

Kommentarer

Samojedhunden er en aktiv og funksjonell allrounder som er godt tilpasset et arktisk klima. Den har et tiltalende utseende og sterke lemmer uten å fremstå som klønete eller tung. Samojedhunden skal alltid være i god fysisk kondisjon, noe som krever at man kjenner godt på hunden under bedømmelse. I silhuetten danner hals og hale to karakteristiske og myke buer.

Pelsen er en rikelig dobbel polarpels, men den skal ikke være så massiv at den skjuler konturene til hunden. 'Hvit' er ikke nødvendigvis kritthvit som på japansk spisshund for eksempel. Hvit og krem med eller uten bisquitfargede markeringer bør bedømmes likt. I tillegg til funksjonelle kvaliteter, er riktig form på hodet og det typiske smilende uttrykket en viktig del av bedømmelsen.

● Dårlig kjønnspreg

Utmerkede hannhunder:

Utmerkede tisper:

Proporsjoner

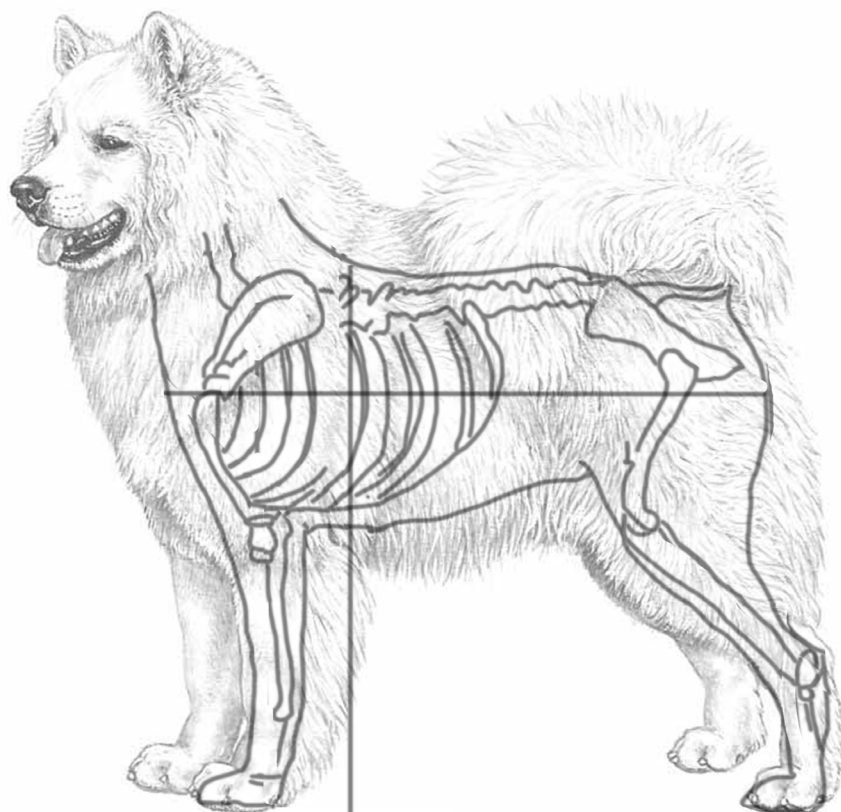
FCI-standard:

Kroppen ca. 5% lengre enn mankehøyde.
Brystdybden litt mindre enn halvparten av mankehøyden. Snutepartiet omtrent like langt som skallen.

Kommentarer:

Ved vurdering av proporsjonene mellom dybden av brystkassen og lengden på bena, er det best å kjenne fysisk på både dybde og lengde. På den ene siden kan en hund i full pels gi inntrykk av å ha korte bein. På den annen side, hvis en hund i full pels gir inntrykk av å være langbeint så er den sannsynligvis det.

● Lavbent

Hode og detaljer

FCI-standard:

Kraftig og kileformet.

Skalle: Sett forfra og fra siden bare svakt velvet. Bredest mellom ørene. Svakt markert pannefure mellom øynene.

Stopp: Tydelig, men ikke for sterkt markert.

Ansiktsregion:

Nesebrusk: Godt utviklet, helst sort. Til visse tider kan nesebrusken være avbleket (vinternese). Det skal dog alltid være mørkt pigment langs kanten.

Snuteparti: Kraftig og dypt, omtrent like langt som skallen og smalner jevnt mot snutespissen, hverken snipete, grovt eller skvært. Rett neserygg.

Lepper: Tilliggende, sorte og relativt fyldige.

Munnvikene litt optrukket, hvilket gir det rasetyperiske såkalte «samojedsmilet».

Kjever/tenner: Regelmessig saksebitt med kraftige kjever og tenner. Komplet tannsett.

Øyne: Mørkebrune, dyptliggende, plassert relativt langt fra hverandre, noe skråstilte og mandelformede med et «smilende», vennlig, våkent og intelligent uttrykk. Sorte øyelokksrender.

Ører: Stivt stående, relativt små, tykke, trekantede og med noe avrundede ørespisser, bevegelige, høyt ansette og med god avstand p.g.a. den brede skallen.

- Tangbitt
- Dårlig kjønnspreg
- Gule øyne
- Myke ører
- Tydelig avbrutt pigmenterte områder i øyelokksranden eller på leppene
- Overbitt eller underbitt
- Ikke stående ører
- Blå eller ulikt fargede øyne

Hannhund (venstre) og tisper (høyre). Hoder med velpelsede ører, mandelformede øyne og det typiske samojedhundsmilet.

Kommentarer:

Hodet med det smilende uttrykket er en rasespesifikk karakteristikk som skiller samojedhundene fra alle andre raser. Derfor er det viktig at det legges nok vekt på hodet når man dømmer samojedhunden. Alle disse detaljene spiller en viktig rolle i helheten av det smilende samojeduttrykket, ikke bare de lett buede munnvikene og de skrå mandelformede øynene. Kileformen på hodet er mer myk enn skarp. Hodet skal være passe fyldig med myke linjer, aldri grovt eller spisst. Formen til et hode som ligner en likesidet trekant er feil. Kjønnspreget skal være tydelig.

Skalle: Samojedhundens mangfoldige opprinnelse forklarer delvis variasjonene i hodeform. En hodeskalle som er for smal gir ikke inntrykk av et fyldig hode. Det resulterer også i at ørene er nærmere hverandre enn ønskelig. På den annen side blir en for bred hodeskalle lett grov.

Stopp: En dårlig definert stopp gjør at det kileformede snutepartiet ser lenger ut og påvirker uttrykket negativt. For bratt stopp vil gi et strengt inntrykk og vil svekke det vennlige og åpne uttrykket. Ved bedømmelse av hodet er det viktig å finne den gylne middelvei.

Ansiktsregionen:

Snute: Hunder med falmet pigmentering på nesebrusken, såkalt vinternese/snønese, bør ikke straffes så lenge det er en kant av mørk pigmentering rundt snuten.

Snuten skal ikke være mye lengre eller mye kortere enn hodeskallen.

Lepper: Stramme nok lepper og velutviklet underkjeve sikrer samojedhundsmilet. En mer løstsittende leppe-linje (løse lepper) ved munnvikene endrer det smilende uttrykket til et mer trist og alvorlig uttrykk.

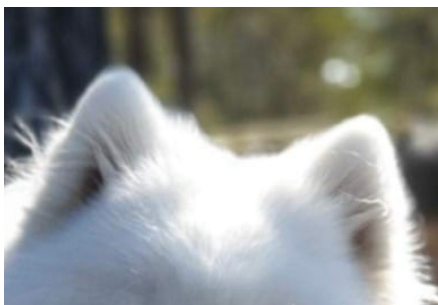
Øyne:

Øynene skal være godt tilpasset arktisk klima og aldri være store eller utstående. De skal ligge god inn i øyehulen. Formen på øynene (mandelform) er viktigere enn fargen. Samojeder smiler også med øynene.

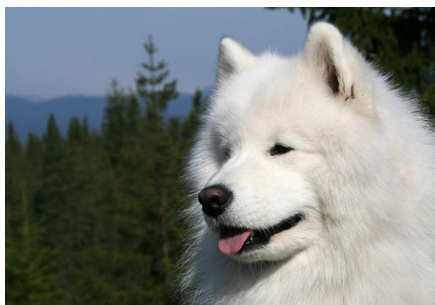
Ører:

Alle detaljene beskrevet her er viktige arktiske kvaliteter.

Dersom ørene ikke er korrekte, vil dette påvirke både funksjon og uttrykk negativt. Dessuten bør ørene være godt behåret/pelset da dette er viktig for funksjonaliteten. Behårede ører holder unna insekter, vind og snø, samt sørger for at hunden kan håndtere streng kulde.

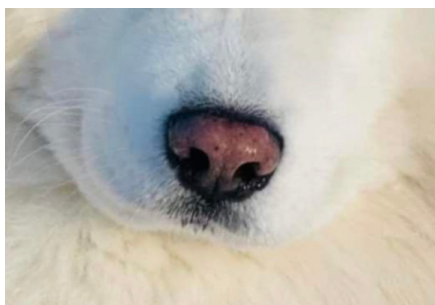
Velpelsede ører.

Utmerket eksempel av 1:1 forhold mellom skalle og snuteparti. Husk å kjenne på stoppen, da pelsen kan være misledende.

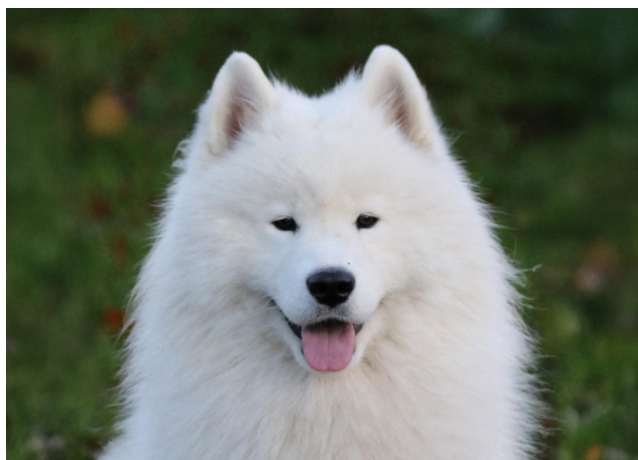
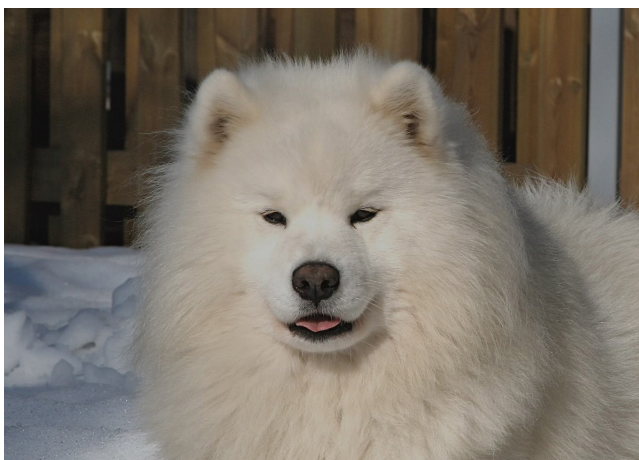
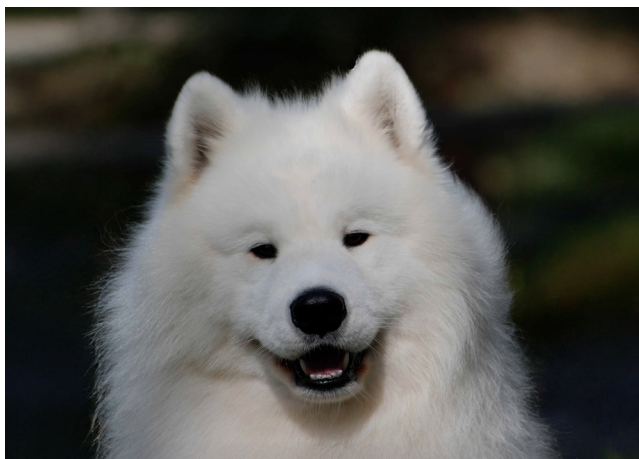
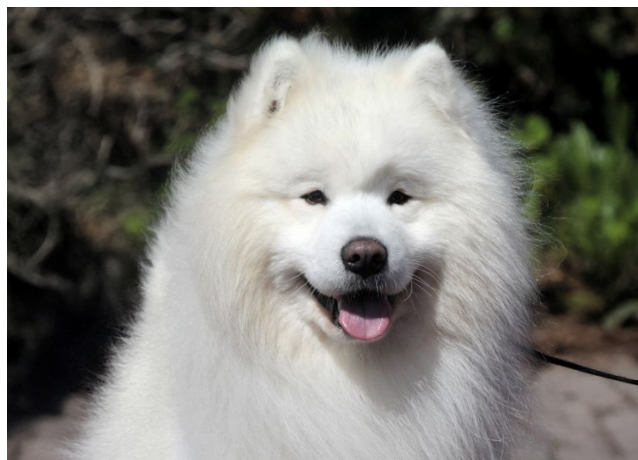
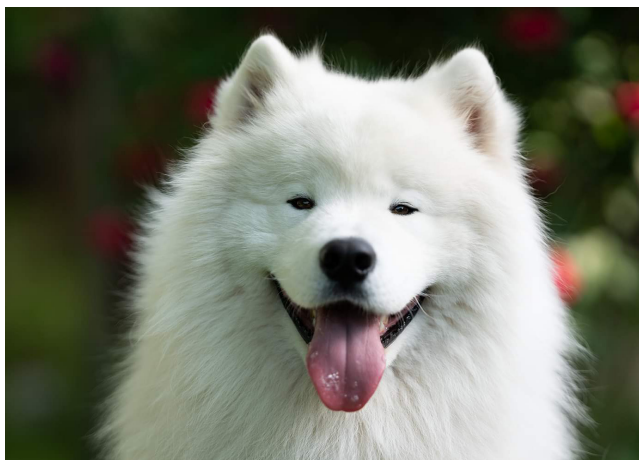

Snute med foretrukket sort pigmentering.

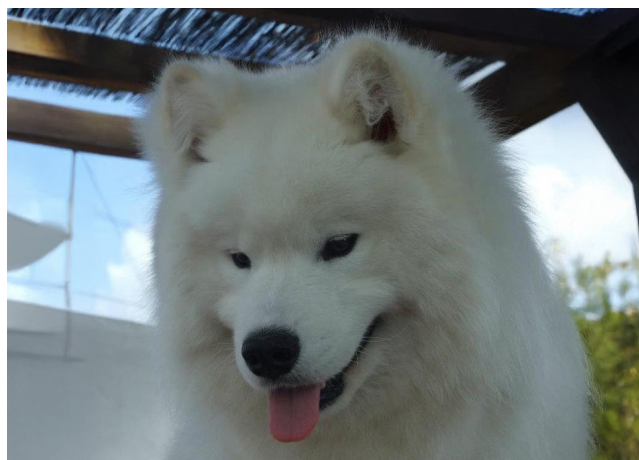
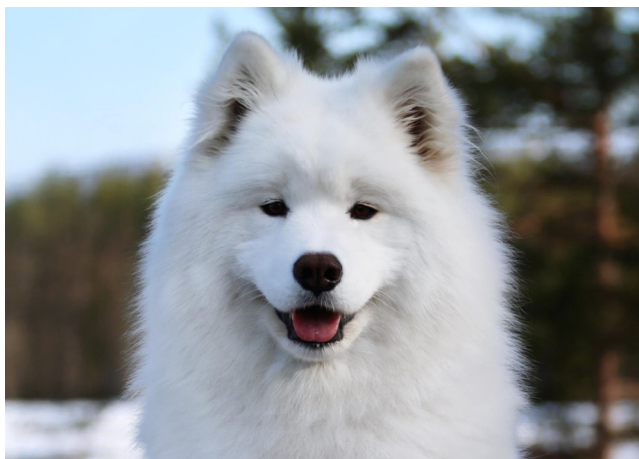
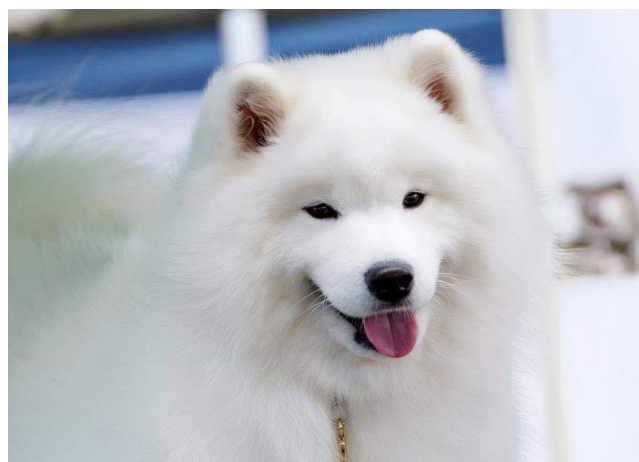
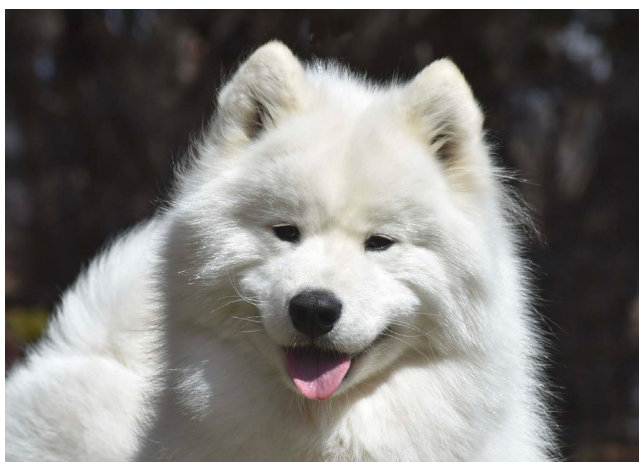

Snute med korrekt "vinternese" hvor en mørkt pigmentert ring rundt kanten er godt synlig.

Utmerkede hannhundhoder av ulike typer:

Utmerkede tissehoder av ulike typer:

Hals, kropp, hale og lemmer

FCI - standard:

Hals:

Sterk, middels lang, stolt reisning.

Kropp:

Litt lenger enn mankehøyden, dyp og kompakt, men smidig.

Manke: Tydelig markert.

Rygg: Middels lang, muskuløs og rett. Tispen noe lengre enn hannhunden.

Lend: Kort, meget sterk og markert.

Kryss: Bredt, kraftig, muskuløst og svakt avfallende.

Bryst: Bredt, dypt, langt og når nesten til albuene. Ribbena godt velvede.

Underlinje/buk: Noe opptrukket.

Hale: Temmelig høyt ansatt. Når oppmerksom eller i bevegelse bæres halen bøyet forover i en bue tett over ryggen eller på siden. I hvile kan halen bæres hengende og rekker til haseleddet.

Forlemmer:

Helhetsinntrykk: Velstilte og muskuløse, kraftig benstamme. Sett forfra rette og parallelle.

Skulderblad: Tilbakelagt, langt, tilliggende og skråstilt.

Overarm: Skråstilt, tilliggende. Omtrent like lang som skulderbladet.

Albue: Tilliggende.

Håndledd: Sterk og fjærende.

Mellomhånd: Svakt skråstilt.

Poter: Oval, fleksibel, peker rett frem. Lange, hvelvede og godt adskilte tær. Elastiske tredeputer.

Baklemmer:

Helhetsinntrykk: Sett bakfra rette og parallelle med meget kraftig muskulatur.

Lår: Middels lange, relativt brede og muskuløse.

Knær: Godt vinklede.

Haseledd: Ganske lavt ansatt og velvinklet.

Mellomfot: Kort, sterk, loddrett og parallell.

Poter: Som forpotene.

- Tydelige bygningsfeil
- Tønneformet brystkasse
- Dobbelt ringlet hale
- Lett benstamme
- Kraftig hjulbent eller kuhaset

Kommentarer:

Hals:

Den stolt bårne, kraftige halsen er festet til kroppen via tydelig markert manke og danner en vakker bue. For kort eller for lang hals, eller lite tydelig manke vil påvirke buen negativt.

Fremskutt skulder påvirker frontbevegelsene negativt. Under bevegelse senker hunden naturlig hodet. Å bære hodet høyt i bevegelse er unaturlig for en arbeidende hund.

Kropp:

Samojeden har en lett synlig midje, men er aldri smal som et timeglass. Lenden er kort og sterk, men også veldefinert noe som gir en kompakt og smidig kropp. Ut fra ryggsoylen buer godt hvelvede ribbein ut og danner et dypt og langt brystparti, som gir god plass til de indre organene. Ribbeina smalner inn mot brystbeinet, noe som gir god bevegelsesfrihet for forbeina. Kort eller smalt bryst, samt langt og svakt lendeparti, forekommer ikke sjeldent i rasen.

Hale:

Den rikelig behårede halen som når ned til hasen, beskytter luftveiene når hunden krøller seg sammen i snøen for å hvile. Halen trekkes over snuten for å beskytte mot vær og vind.

Halen danner også en vakker bue som balanserer buen som dannes av halsen og manken i front.

Halen har en tydelig funksjon og må ikke være for stramt krøllet. En lavt ansatt og løst båret hale kan gjøre at hunden ser lengre ut i kroppen enn den er. Er halen imidlertid for høyt ansatt eller for stramt krøllet vil det

ha motsatt effekt.

Dommere bør være oppmerksomme på korte haler, dårlig pelsede haler, haler som er for stramme eller løse, og egentlig alt annet som hindrer halen fra å utføre sin funksjon korrekt.

Lemmer:

Samojedhunden står stødig på bena med ett ben plassert i hvert hjørne av kroppen. Balansen mellom front- og baklemmer er avgjørende for effektiviteten av bevegelsene. Det er viktig å sjekke muskeltilstand og beinstyrke. Samojedhunden er en bruksrase, og hundene er avhengig av god fysisk form for å kunne gjøre sin jobb skikkelig. Dommere oppfordres til å påpeke god muskulatur og god kondisjon i kritikken og i bedømmelsen. Det er også verdt å nevne mangel på muskulatur i kritikken og det bør påvirke bedømmelsen dersom mangel på muskelmasse reduserer den generelle kvaliteten. Benstammen er sterk, men må ikke gi for tungt uttrykk.

Svake mellomhender og smale lår er ikke ønskelig.

Kort mellomfot gir lav, mer jordnær steglengde, samt gir større stabilitet i bevegelsen.

Potene skal være fleksible og ligne en harefot, ikke en kattefot. Dette gjør at samojedhunden bedre kan bevege seg på snø.

Se vedlegg for bilder av haler, bryst og poter.

Bevegelser

FCI-standard:

Kraftfulle, frie og tilsynelatende utrettelige med et langt steg. God rekkevidde i front og kraftfull bakkensaksjon. Sterk rygglinje. Samojeden er en trav.

Kommentarer:

Samojedhundens trav skal være effektivt og dekke mye mark i hvert steg. Lengden på steget er naturligvis innenfor grensene for det som er korrekt vinkling for rasen. Effektive bevegelser er ikke det samme som energiske bevegelser. For mange skritt med lite driv fremover er ikke effektivt, selv om det er veldig energisk. Trav med høye spark bak kan se imponerende ut, men det er verken effektivt eller sørger for den nødvendige fremdriften. Samojedhunden skal ikke sparke ut i luften, men ned i bakken.

Den fysiske tilstanden til hunden skal være synlig både når den løper og når den står.

Effektiviteten sikres gjennom 'single tracking' – en viktig egenskap hos mange arbeidshunder. Dette kan observeres når bevegelseshas-tigheten øker, da fram- og bakbena beveger seg nærmere en sentrert linje.

Størrelse

FCI-standard:

Mankehøyde:

Hannhunder 57 cm $\pm$ 3 cm.

Tisper: 53 cm $\pm$ 3 cm.

Kommentarer:

En eller til og med to cm kan lett betraktes som en målefeil. Det er alltid et spørsmål om helhet og balanse. Dersom høyden er mer enn tre cm over eller under maks/minimumshøyden, vil det mest sannsynlig påvirke hetsinntrykket på en negativ måte.

Pels og farge

FCI-standard:

Hårlag:

Rikelig, tykt, elastisk og tett polarpels. Dobbelt hårlag med kort, myk og tett underull, og lengre, striere og rettere dekkhår. I nakken og på skuldrene danner pelsen en krage rundt hodet, spesielt hos hannhunder. Pelsen kort og glatt på hodet og benas forside. Ørenes innside rikelig behåret, baksiden kort, utstående og glatt. På lårenes bakside dannes tydelige bukser. Beskyttende hårlag mellom tærne. Halen rikelig behåret. Tispens pels ofte kortere og strukturen noe mykere enn hos hannhunden. Korrekt pels har alltid en spesiell skinnende glans.

Farge:

Ren hvit, kremfarget, eller hvit og biscuit (bunnfargen hvit med flekker med svakt brunskjær. Må aldri gi inntrykk av å være lysebrun.

- Pels som gjennomgående er bølget, kort, lang, myk eller henger ned
- Andre farger enn rasebeskrivelsen tillater

Kommentarer:

Hårlag:

Pelsen er rikelig, men må ikke være overdreven eller ødelegge konturene på hunden.

Samojedhunden skal ha godt med pels også på magen.

Den tette underullen gir varme og de striere dekkhårene beskytter mot fuktighet og smuss. Kvaliteten på dekkhårene er derfor viktig for funksjonaliteten.

I dag er det ganske sjelden å se en skikkelig manke.

Hvis hunden som bedømmes har god og markert manke, bør det være positivt nevnt i kritikken. Sølvtoppene i dekkhårene er en rasekarakteristikk.

Samojedhunden er ikke en rase som skal klippes, bare potene kan klippes for overflødig pels.

Det er viktig å vurdere kvaliteten og funksjonaliteten til pelsen. Dette kan være vanskelig og noen ganger umulig når en hund er avrøytet. Pels er også en viktig del av helhetsinntrykket (se vedlegg).

Farge:

De opprinnelige samojedhundimportene var ikke bare hvite. Det er kun i senere tid at hvit ble den dominerende fargen.

Det er verdt å nevne at i den amerikanske og kanadiske rasestandarden er biscuit en av de aksepterte fargene. Når man skal dømme samojedhunden er det viktig å forstå at konseptet «hvit» nevnt i avsnittet "Generelt utseende" dekker mer enn bare kritthvit. Den hvite i seg selv kan variere på et spekter fra ren hvit til krem.

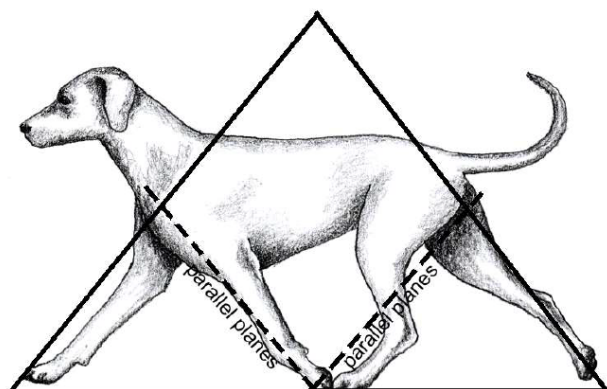
I tillegg kan fargen være hvit med biscuit (enten skyggelagte områder eller flekker). Alle fargene er likestilt, selv om det dessverre er en tendens til å foretrekke helt hvite hunder.

Ordlyden i standarden er ikke gunstig; Det legges vekt på den rent hvite fargen, til og med hvis det er noen få merker med biscuit.

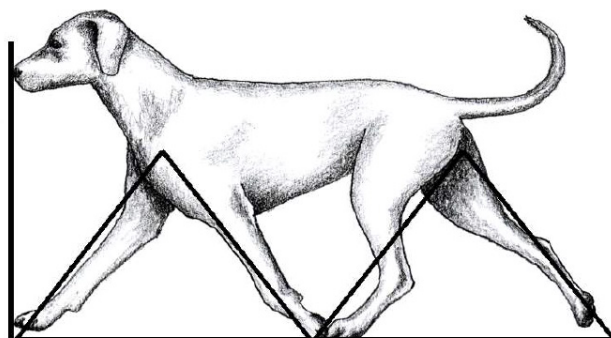
'Burde aldri gi inntrykket av å være lysebrun' – det er forskjell på å ha en helt biscuitfarget hund og det å ha en hund med felter eller markeringer av biscuit i ytterpelsen og hvit underull.

Vedlegg og kilder

Figurer og tekst fra den Sør-Afrikanske Kennelunionens dokument "Breed Judges Learning Programme, Study Guide: 6". Illustrasjoner av Joy McFarlane og tillatelse til å bruke dette fra KUSA.

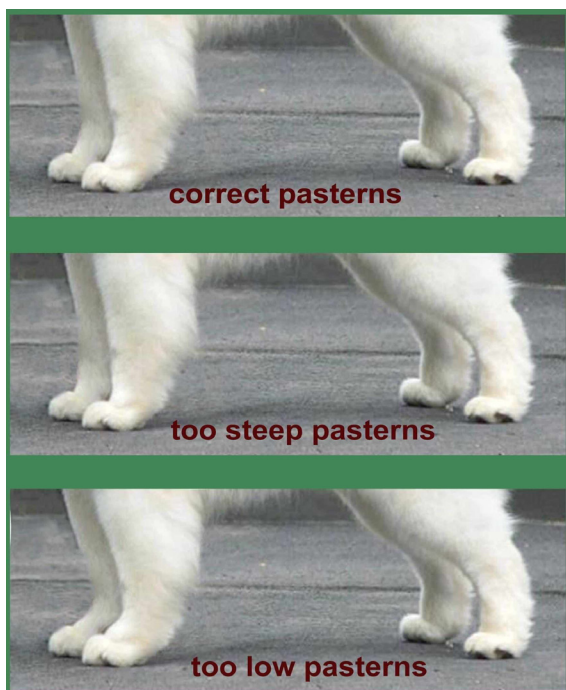

Balanced gait is typified by a **synchronisation** of front reach and rear drive. If a dog were to have a somewhat straight front assembly, it would be better for it also to have straight rear assembly to remain in balance, rather than a straight front trying to move in sync with an angulated rear. This problem would manifest itself as tremendous **kick-back** behind, yet the front would be unable to reach an imaginary plumb line dropped down from the nose. Such unbalanced movement is energy-wasting and can quickly lead to exhaustion.

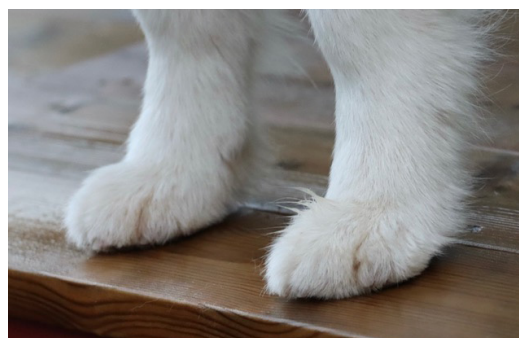

Balance calls for identical triangular action in front and back. This is the best indication that the dog, as a whole, is correctly constructed and capable of performing its function efficiently without excessive energy consumption. Generally, reach should not extend beyond an imaginary plumb line from nose.

Bilde som viser forskjellen mellom korrekte, for bratte og for myke mellomhender.

Fleksible, sterke og harefotformede poter.

Hale båret fremover og til siden.

Hale båret fremover over ryggen.

Magen skal også være godt pelset for isolasjon og beskyttelse.

Hannhund med korrekt manke.

Bilde som viser samme hund og forskjellen på å være i pels og uten pels. Husk viktigheten av å ta på hunden og gå gjennom den grundig under bedømmelse.

Kilder:

Sætre, O.-J., & Mjærum, E. (n.d.). *Samojedhunden*. aa.

McFarlane, J. (2019). KUSA BREED JUDGES LEARNING PROGRAMME, STUDY GUIDE 6: GENERAL, ANATOMY, CONFORMATION & MOVEMENT, EXAMINATION CONTENT FOR LEVELS 1 & 2. KUSA - Kennel Union of Southern Africa. <https://www.kusa.co.za/images/Gallery/structural%20.pdf>

Skallen: Svakt velvet.

Hale: Temmelig høyt ansatt, båret i bue rett over ryggen eller på siden.

Snutepartiet: Omtrent like langt som skallen.

*Hode: Kraftig og kileformet.
Øyne: Mørke brune, dyptliggende og mandelformede.
Snuteparti: Kraftig og dypt,
Lepper: Tilliggende, sorte og relativt fyldige. Opptrukne munnviker = samojedsmil.*

Brystkasse: Bred, dyp og lang

Forlemmer: Sterke, muskulære, rette og parallelle.

Haser: Lave og velvinklede

Poter: Harepoteformet og fleksible.

Bevegelser: Kraftfulle, frie, utrettelige med god steglengde. Hunden skal dekke mye mark i hvert steg.

Mankehøyde: Hanner - 57 cm $\pm$ 3 cm og tisper 53 cm $\pm$ 3 cm.

*Pels: Rikelig, tykk, elastisk og tett polarpels med dobbelt hårlag
Silver tips / skinnende glans.*

*Kropp: Litt lenger enn mankehøyden, dyp og kompakt, men smidig.
Middels lang, muskuløs og rett rygg. Kort, meget sterk og markert lend.*

Opphavsrett

Ingen del av denne publikasjonen må gjengis, endres eller overføres på noen måte eller i noen form, enten elektronisk, mekanisk, ved fotokopiering eller på annen måte, uten skriftlig tillatelse fra prosjektgruppen.

Kontakt

✉ gro-m-gu@online.no